TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2004 m. liepos 15 d.*

Byloje C-381/01

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama E. Traversa, nurodžiusio adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Italijos Respubliką, atstovaujamą I. Braguglia, padedamo G. de Bellis, *avvocato dello Stato,* nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

palaikomą

Suomijos Respublikos, atstovaujamos T. Pynnä, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

* Proceso kalba: italų.

ir

Švedijos Karalystės, atstovaujamos A. Kruse,

įstojusių į bylą šalių,

dėl pripažinimo, jog neapmokestindama pridėtinės vertės mokesčiu teikiamos pagalbos pagal 1995 m. vasario 21 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 603/95 dėl bendro sausųjų pašarų rinkos organizavimo (OL L 63, p. 1), Italijos Respublika neįvykdė savo įsipareigojimų pagal 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su apyvartos mokesčiais, suderinimo – bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas apskaičiavimo pagrindas (OL L 145, p. 1) 11 straipsnį,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai C. Gulmann (pranešėjas), J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues ir N. Colneric,

generalinis advokatas L. A. Geelhoed,
sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

susipažinęs su pranešimu apie bylą,

išklausęs 2003 m. spalio 16 d. posėdyje Komisijos, atstovaujamos E. Traversa, K. Simonsson, I. Koskinen ir K. Gross, Italijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bellis, Suomijos Respublikos, atstovaujamos T. Pynnä, ir Švedijos Karalystės, atstovaujamos A. Kruse, žodinius pasisakymus,

susipažinęs su 2003 m. lapkričio 27 d. pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Pagal EB 226 straipsnį pareikštu ieškiniu, kurį Teisingumo Teismo sekretoriatas gavo 2001 m. spalio 4 d., Europos Bendrijų Komisija prašo pripažinti, jog neapmokestindama pridėtinės vertės mokesčiu (toliau – PVM) teikiamos pagalbos pagal 1995 m. vasario 21 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 603/95 dėl bendro sausųjų pašarų rinkos organizavimo (OL L 63, p. 1), Italijos Respublika neįvykdė savo įsipareigojimų pagal 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EBB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su apyvartos mokesčiais, suderinimo – bendra

pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas apskaičiavimo pagrindas (OL L 145, p. 1, toliau – Šeštoji direktyva) 11 straipsnį.

Teisinis pagrindas

PVM reglamentavimas Bendrijos teisėje

2 Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad PVM apmokestinamas „prekių tiekimas ar paslaugų teikimas, kai šalies teritorijoje už atlygį prekes tiekia ar paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks".

3 Tos pačios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punkte numatyta:

„Apmokestinamąją vertę sudaro:

a) tiekiamų prekių ir teikiamų paslaugų, išskyrus nurodytas b, c ir d punktuose, atveju – viskas, kas sudaro atlygį, kuris yra ar turi būti tiekėjo gautas iš pirkėjo, kliento ar trečiosios šalies už tokias prekes ar paslaugas, įskaitant subsidijas, tiesiogiai susijusias su šių prekių ar paslaugų kaina."

Pagalbos sausiesiems pašarams reglamentavimas Bendrijos teisėje

4 Reglamento Nr. 603/95 3 straipsnyje numatoma, kad pagalbos dydis yra 68,83 eurų už toną dirbtiniu būdu džiovintiems sausiesiems pašarams ir 38,64 eurų už toną sausiesiems pašarams, išdžiovintiems saulėje.

5 1995 m. birželio 9 d. Tarybos reglamentu Nr. 1347/95 (OL L 131, p. 1) pakeistame 4 straipsnyje nustatomi produktų didžiausi garantuoti kiekiai, už kuriuos gali būti suteikta pagalba. Šie kiekiai dalijami valstybėms narėms.

6 5 straipsnyje numatyta:

„Kai sausųjų pašarų kiekis, kuriam pagal 3 straipsnio 2 arba 3 dalių nuostatas yra prašoma pagalbos, bet kuriais prekybos metais viršija atitinkamai 4 straipsnio 1 arba 3 dalyse nurodytus DGK, tais metais mokėtina pagalba apskaičiuojama taip:

— pagalba už pirmuosius 5 %, kuriais viršytas DGK, visose valstybėse narėse sumažinama perviršiui proporcinga suma,

— viršijus daugiau kaip 5 %, visose viršijusiose valstybėse narėse pagalba papildomai mažinama dar 5 % proporcingai šiam perviršiui.

<...>"

7 6 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad norint įgyti teisę į avansą minimus sausuosius pašarus būtina išvežti iš perdirbimo įmonės.

8 8 straipsnyje numatyta:

„3 straipsnyje numatyta pagalba skiriama suinteresuotai šaliai pateikus paraišką iš perdirbimo įmonių išvežtiems ir toliau nurodytus reikalavimus atitinkantiems sausiesiems pašarams:

a) didžiausias drėgmės kiekis turi būti ne didesnis kaip 11–14 % ir gali skirtis pagal produkto pateikimo formą;

b) mažiausias žalio baltymo kiekis sausoje medžiagoje neturi būti mažesnis kaip:

— 15 % – 1 straipsnio a punkte ir 1 straipsnio b punkto antroje įtraukoje išvardytų produktų,

— 45 % – 1 straipsnio b punkto pirmoje įtraukoje išvardytų produktų;

c) sausieji pašarai turi būti nesugedę, gryni ir geros prekinės kokybės.

Kiti reikalavimai, ypač dėl ląstelienos, karotino kiekio, gali būti nustatyti 17 straipsnyje nurodyta tvarka <...>"

9 9 straipsnio c dalyje nustatyta:

„3 straipsnyje numatyta pagalba suteikiama tik toms 1 straipsnyje išvardytus produktus perdirbančioms įmonėms, kurios:

<...>

c) priklauso bent vienai iš šių kategorijų:

— įmonės, sudariusios sutartis su džiovinimui skirtų pašarų gamintojais,

— įmonės, perdirbusios savo derlių, o jei tai grupės – savo narių derlių,

— įmonės, savo atsargas įsigijusios iš juridinių arba fizinių asmenų, suteikiančių garantijas, kurias būtina nustatyti, sudariusios sutartis su džiovinti skirtų pašarų gamintojais; šie juridiniai arba fiziniai asmenys yra pirkėjai, valstybių

narių, kuriose pašarai yra išauginti, kompetentingų institucijų patvirtinti pagal 17 straipsnyje nurodyta tvarka nustatytas sąlygas <...>"

10 11 straipsnio 2 dalyje patikslinama:

„Jei 9 straipsnio c dalies pirmoje įtraukoje minimos sutartys yra pagal specialų užsakymą sudarytos gamintojų pristatytų pašarų perdirbimo sutartys, jose nurodomas bent plotas, kurio derlius turi būti pristatytas, ir įtraukiamas straipsnis, įpareigojantis perdirbimo įmones sumokėti gamintojams 3 straipsnyje nurodytą pagalbą, kurią jie gauna už pagal sutartis perdirbtus kiekius."

Ikiteisminė procedūra ir ieškinys

11 Nustačiusi, kad Italijos Respublika, neapmokestindama PVM teikiamos pagalbos pagal Reglamentą Nr. 603/95, pažeidžia Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą, 1998 m. lapkričio 4 d. Komisija, remdamasi EB sutarties 169 straipsniu (dabar – EB 226 straipsnis), išsiuntė formalų įspėjimą siūlydama jai per du mėnesius nuo jo gavimo pateikti savo pastabas.

12 Negavusi atsakymo į šį laišką, 1999 m. liepos 30 d. Komisija Italijos Respublikai nusiuntė argumentuotą nuomonę, nurodydama jai per du mėnesius nuo gavimo imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.

13 Italijos vyriausybė atsakė 1999 m. rugsėjo 28 d. laišku. Ji ginčijo Komisijos skundo pagrįstumą, teigdama, kad Bendrijų pašarų perdirbimo įmonėms teikiamos subsidijos nėra tiesiogiai susijusios su džiovinimo paslaugų teikimo kaina ir todėl pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą negali būti apmokestinamos PVM.

14 Šiomis aplinkybėmis Komisija nusprendė pareikšti šį ieškinį.

15 2003 m. balandžio 29 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Suomijos Respublikai ir Švedijos Karalystei buvo leista įstoti į bylą atsakovės pusėje pagal Darbo reglamento 93 straipsnio 7 dalį, kad galėtų pateikti pastabas per žodinį procesą.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

16 Komisija teigia, kad pašarų perdirbimo įmonių sandoriai gali būti apmokestinami PVM dviem atvejais iš trijų galimų:

— šviežių pašarų pirkimas iš gamintojų, po to perdirbtų produktų perpardavimas tretiesiems asmenims,

— sutarčių pagal specialų užsakymą dėl gamintojų šviežių pašarų perdirbimo bei perdirbtų produktų jiems grąžinimo sudarymas.

17 Sudarant prekių pirkimo ir perpardavimo sutartis, perdirbimo įmonių, perkančių pašarus iš gamintojų ir po to juos perparduodančių trečiosioms šalims, sandoriai akivaizdžiai turėtų būti laikomi prekių tiekimu Šeštosios direktyvos prasme ir todėl turėtų būti apmokestinami.

18 Perdirbimo įmonių sausųjų pašarų grąžinimas pagal sutartis pagal specialų užsakymą šviežių pašarų gamintojams turėtų būti laikomas pašarų džiovinimo paslaugų teikimu. Tokį paslaugų teikimą reikėtų apmokestinti pagal Šeštąją direktyvą.

19 Sandorių apmokestinimas pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą yra pagrindas apmokestinti PVM pagal Reglamentą Nr. 603/95 teikiamą pagalbą.

20 Komisija pastebi, kad pagal Reglamento Nr. 603/95 9 straipsnį „3 straipsnyje numatyta pagalba suteikiama tik produktus perdirbančioms įmonėms <...>". Todėl šios įmonės teisine prasme yra subsidijų gavėjos, kurias minėjo Bendrijos teisės aktų leidėjas Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punkte, nurodydamas, kad „atlygį turi gauti tiekėjas". Reglamente Nr. 603/95 neminimas joks kitas

naudos gavėjas, kuris pagal teisinę prasmę galėtų gauti pagalbą prekybai sausaisiais pašarais.

21 Komisija pripažįsta, kad subsidijos skyrimas tam tikroms įmonėms gali turėti teigiamą ekonominį poveikį ūkio subjektams, esantiems ir pirmesnėse gamybos stadijose (šiuo atveju – šviežių pašarų gamintojai), ir esantiems vėlesnėse negu subsidiją gavusi įmonė gamybos stadijose (šiuo atveju – gyvulių augintojai). Ji pažymi, kad jei sudaromos sutartys pagal specialų užsakymą, Bendrijos teisės aktų leidėjas pagal Reglamento Nr. 603/95 11 straipsnio 2 dalį įpareigoja perdirbimo įmones sumokėti gamintojams nurodytą pagalbą, kurią jie gauna iš intervencinės agentūros.

22 Tačiau nei tikimybė, kad subsidija pasinaudos kiti ūkio subjektai, nei įpareigojimas sumokėti visą ar dalį subsidijos kitiems ūkio subjektams jokiu būdu nekeičia teisinių šios problemos aspektų. Pagalbos gavėjas teisine prasme, t. y. perdirbimo įmonė, turėtų būti atskiriamas nuo netiesioginio pagalbos gavėjo ekonomine prasme.

23 Komisija tvirtina, kad Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punkte naudodamas sąvoką „subsidijos, tiesiogiai susijusios su kaina" Bendrijos teisės aktų leidėjas siekė į PVM apmokestinamąją vertę įtraukti visą pagalbą, kuri tiesiogiai susijusi su tiekėjo ar teikėjo gautu atlygiu. Šios subsidijos turi būti tiesiogiai ar priežastiniu ryšiu susijusios su tiksliai nustatytais kiekiais ar kiekybiškai įvertinamų prekių tiekimu ar paslaugų teikimu: pagalba turi būti teikiama tai prekių ar paslaugų daliai, kuri parduodama rinkoje. Taip yra šiuo konkrečiu atveju.

24 Kalbant apie sutartis pagal specialų užsakymą, Italijos vyriausybė tvirtina, kad teikiama pagalba yra naudinga ne perdirbimo įmonėms, o gamintojui pagal Reglamento Nr. 603/95 11 straipsnio 2 dalį, kurioje numatyta, kad sutartyse pagal specialų užsakymą turi būti numatytas perdirbimo įmonių įsipareigojimas sumokėti gamintojams to paties reglamento 3 straipsnyje nurodytą pagalbą, kurią jie gauna. Tokiomis aplinkybėmis mokama pagalba nėra apmokestinama PVM.

25 Tuo atveju, kai perdirbimo įmonė perka šviežius pašarus iš gamintojo siekdama juos po perdirbimo parduoti trečiosioms šalims, pagalba būtų apmokestinama PVM tik tuomet, jei būtų nustatyta, kad sausųjų pašarų pirkėjai gauna naudos iš teikiamos pagalbos. Šiuo atveju tai nėra nustatyta.

26 Vykstant žodiniam procesui Suomijos ir Švedijos vyriausybės palaikė Italijos vyriausybės reikalavimus.

Teisingumo Teismo vertinimas

27 Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punkte numatytais atvejais PVM apmokestinamąją vertę sudaro ir subsidijos, mokamos apmokestinamiesiems asmenims, kad PVM būtų apmokestinama visa prekių ir paslaugų vertė, taip siekiant išvengti, kad subsidijos mokėjimas nesumažintų mokestinių pajamų.

28 Pagal jos formuluotę ši nuostata taikoma tuo atveju, jeigu subsidija yra tiesiogiai susijusi su sandorio kaina.

29 Šiuo atveju subsidija pirmiausia turi būti mokama konkrečiam subsidijuojamam ūkio subjektui, suteikiant jam galimybę tiekti tam tikras prekes ar teikti tam tikras paslaugas. Tiktai tokiu atveju subsidija gali būti laikoma atlygiu už tiekiamas prekes bei paslaugas ir gali būti apmokestinama. Ypač turi būti pabrėžiama, kad naudos gavėjas turi teisę gauti subsidiją todėl, kad jis atliko apmokestinamą sandorį (2001 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Office des produits wallons*, C-184/00, Rink. p. I-9115, 12 ir 13 punktai).

30 Be to, reikia patikslinti, ar prekių ar paslaugų pirkėjas gauna naudos iš subsidijų, mokamų naudos gavėjui. Galiausiai pirkėjo mokama kaina turi būti sumažinta proporcingai pardavėjo ar tiekėjo gaunamai subsidijai, pagal kurią pastarieji nustato kainą. Taip pat turi būti nustatyta, ar tas faktas, kad subsidija mokama pirkėjui ar tiekėjui, objektyviai sudaro galimybes jiems vėliau parduoti prekes arba teikti paslaugas žemesnėmis kainomis už tas, kurios būtų nustatytos nesant subsidijos (pirmiau minėto sprendimo *Office des produits wallons* 14 punktas).

31 Atlygis, mokamas subsidija, bent jau turi būti aiškiai apibrėžtas. Subsidijos dydis nebūtinai turi tiksliai atitikti tiekiamų prekių ir teikiamų paslaugų kainos sumažėjimą. Pakanka, kad santykis tarp kainos sumažėjimo ir subsidijos, kuri gali būti fiksuoa, būtų pastebimas (sprendimo *Office des produits wallons* 17 punktas).

32 Galiausiai pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą „subsidijos, tiesiogiai susijusios su kaina“ sąvoka apima tik subsidijas, sudarančias visą ar dalį atlygio už tiekiamas prekes ar paslaugas, kurį trečiosios šalys sumoka pardavėjui ar tiekėjui (minėto sprendimo *Office des produits wallons* 18 punktas).

33 Reikia konstatuoti, kad šiuo atveju ginčijamos pagalbos apmokestinimo PVM sąlygų netenkina nė viena iš dviejų Komisijos numatytų sandorių kategorijų, t. y., pirma, perdirbimo įmonių iš gamintojų pirktų ir išdžiovintų pašarų pardavimas, antra, sutartis pagal specialų užsakymą, sudaryta tarp perdirbimo įmonės bei šviežių pašarų gamintojo.

Iš gamintojų pirktų ir išdžiovintų pašarų pardavimas

34 Komisijos nuomone, perdirbimo įmonių sausųjų pašarų, kuriems žaliava įsigyta iš šviežių pašarų gamintojų, pardavimas yra prekių tiekimas pagal Šeštąją direktyvą.

35 Pagalba teikiama toms perdirbimo įmonėms, kurios gali laisvai ja disponuoti.

36 Tačiau pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą pagalba nėra tiesiogiai susijusi su apmokestinamų sandorių kaina.

37 Iš tikrųjų pagalba neteikiama specialiai tik tam, kad perdirbimo įmonės galėtų tiekti sausuosius pašarus pirkėjui.

38 Šiuo atveju šalys sutinka, kad pasaulinėje rinkoje nėra sausųjų pašarų trūkumo. Taip pat neginčijamas faktas, kad pagalbos sistemos tikslas yra, pirma, remti gamybą Bendrijoje siekiant užtikrinti vidinį tiekimo šaltinį, neatsižvelgiant į faktą, kad gamybos išlaidos joje yra didesnės nei pasaulinėje rinkoje, ir, antra, gaminti aukštos kokybės pašarus. Šiuo atžvilgiu Reglamento Nr. 603/95 vienuoliktoje konstatuojamojoje dalyje akcentuojamas tikslas „paskatinti reguliarų šviežių pašarų tiekimą perdirbėjams ir suteikti galimybę gamintojams pasinaudoti pagalbos programa", o dešimtoje konstatuojamojoje dalyje pabrėžiama, kad turėtų būti nustatyti kriterijai, apibūdinantys remtinų sausųjų pašarų kokybės minimumą, kurie nustatyti Reglamento Nr. 603/95 8 straipsnyje.

39 Šiomis aplinkybėmis pagalbos sistema nėra vartojimą skatinanti sistema. Ja nesiekiama skatinti trečiųjų šalių pirkti sausuosius pašarus žemesnėmis dėl pagalbos kainomis nei pasaulinės rinkos kaina, t. y. situacijoje, kai PVM apmokestinamoji vertė, apribota mokama kaina, neatitiktų visos tiekiamų prekių vertės. Ja siekiama paskatinti trečiąsias šalis įsigyti tiekiamų pašarų Bendrijoje panašia kaina, kaip ir pasaulinėje rinkoje, už kurią būtų galima įsigyti tiekiamų prekių už Bendrijos ribų, jeigu be pagalbos pašarų tiekimas Bendrijoje būtų neįmanomas arba nepakankamas. Šiai kainai taikomas PVM atspindi visą rinkoje esančio produkto vertę.

40 Remiantis tik šiais motyvais, nesant būtinumo išnagrinėti, ar pagalbos įtraukimas į apmokestinamąją vertę atitinka kitas sąlygas, konstatuojama, kad Komisijos prieštaravimai dėl iš gamintojų pirktų ir išdžiovintų pašarų pardavimo nėra pagrįsti.

Sutartys pagal specialų užsakymą

41 Komisijos manymu, sutarčių pagal specialų užsakymą tikslas yra perdirbimo įmonių džiovinimo paslaugų šviežių pašarų gamintojams tiekimas.

42 Tačiau pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą tam, kad subsidija būtų apmokestinama, ji turėtų būti mokama prekių tiekėjo ar paslaugų teikėjo naudai taip, kad šis galėtų laisvai ja disponuoti.

43 Sutarčių pagal specialų užsakymą atveju perdirbimo įmonių gaunama pagalba nėra mokama jų naudai.

44 Iš tikrųjų Reglamento Nr. 603/95 9 straipsnis nustato, kada „pagalba <...> suteikiama tik produktus perdirbančioms įmonėms".

45 Vis dėlto Reglamento Nr. 603/95 15 konstatuojamojoje dalyje numatoma galimybė pagal sutartis gaunamą pagalbą pagal specialų užsakymą grąžinti gamintojui; to paties Reglamento 11 straipsnio 2 dalyje nustatytas įpareigojimas perdirbimo įmonėms sumokėti gamintojams pagalbą, kurią jos gauna už pagal sutartis perdirbtus kiekius.

46 Be to, perdirbimo įmonė negali laisvai disponuoti suteikta pagalba. Ji atlieka tarpininko tarp pagalbą skirstančios institucijos ir pašarų gamintojo vaidmenį. Šiuo atveju nepriimtinas Komisijos pasiūlytas kriterijus, susijęs su „gavėju teisine prasme", neatsižvelgiant į ekonominę naudą.

47 Šiomis aplinkybėmis pagalba negali būti laikoma atlygiu perdirbančiai įmonei už paslaugų teikimą ir nesuteikia teisės teikti paslaugų žemesnėmis kainomis.

48 Pašarų džiovinimo paslaugos kaina turi apimti vidutinę perdirbimo kainą taip, kad jai taikomas apmokestinimas PVM apimtų visą teikiamų paslaugų vertę.

49 Suteikta pagalba gamintojui suteikia galimybę sumažinti sausųjų pašarų kainą. Tačiau šis sumažinimas neturi poveikio apmokestinamo sandorio kainai. Poveikis pasireiškia *a posteriori* po mokėjimo tokia kaina, kuri atitinka visą teikiamų paslaugų vertę.

50 Jeigu pagalba, suteikiama šviežių pašarų gamintojui, būtų įtraukta į apmokestinamąją vertę, reikėtų papildomai apmokestinti pašarų džiovinimą, o tai prieštarauja Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktui.

51 Remiantis tik šiais motyvais, nesant būtinumo išnagrinėti, ar pagalbos įtraukimas į apmokestinamąją vertę atitinka kitas sąlygas, konstatuotina, kad Komisijos kaltinimai dėl sutarčių pagal specialų užsakymą nėra pagrįsti.

52 Darytina išvada, kad nė vienas iš dviejų Komisijos kaltinimų nėra pagrįstas, todėl ieškinys turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

53 Pagal Darbo reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Komisija pralaimėjo ir turi padengti savo išlaidas. Italijos Respublika pati padengia savo išlaidas, nes ji neprašė pralaimėjusios šalies jų padengti.

54 Pagal Darbo reglamento 69 straipsnio 4 dalį Suomijos Respublika ir Švedijos Karalystė, įstojusios į bylą šalys ir palaikiusios Italijos Respublikos reikalavimus, pačios padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Italijos Respublika pati padengia savo išlaidas.

3. Suomijos Respublika ir Švedijos Karalystė pačios padengia savo išlaidas.

Timmermans Gulmann Puissochet

Cunha Rodrigues Colneric

Paskelbta 2004 m. liepos 15 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Sekretorius

R. Grass

Antrosios kolegijos pirmininkas

C. W. A. Timmermans